

светий — казалъ земледѣлецътъ — нѣма какво да ти дамъ, вземи тая питка и ме научи, де да търся Рама!“ Браминътъ нищо не отговорилъ, взелъ питката и си продължилъ пжтя. Бедниятъ земледѣлецъ навелъ глава и тръгналъ по-нататъкъ. По пжтя срѣцналъ другъ старецъ. Земледѣлецътъ и нему задалъ сжщия въпросъ и му предложилъ втората питка. Но старецътъ само го погледналъ, взелъ питката и, безъ да проговори ни дума, си заминалъ. Замислилъ се сиромашътъ и решилъ да продължи по-нататъкъ.

Не изминалъ и половинъ часъ пжтъ, видѣлъ единъ старъ просекъ. Той лежалъ подъ едно голѣмо дърво край пжтя и изглеждалъ тѣй слабъ и грохналъ, че нашиятъ беденъ земледѣлецъ, безъ да мисли, му далъ последната си питка, па седналъ до него и почналъ да го разпитва.

— А ти кжде отивашъ — запиталъ го отъ своя страна непознатиятъ.

— О, азъ ида отдалечъ, тръгналъ съмъ да търся Рама — отговорилъ земледѣлецътъ — но никой не иска да ми посочи пжтя . . . Не вѣрвамъ, че ти ще ми помогнешъ.

— А може би ще ти помогна — отвърналъ съ усмивка старецътъ. Азъ съмъ сжщия оня Рама, кгото ти търсишъ. Кажи, за какво [съмъ ти нуженъ.

Бедниятъ смирено се навелъ предъ божествения старецъ и му разказалъ своята мжка. Тогава Рама се съжалилъ надъ неговата нещастна сждба, далъ му една голѣма свирка, научилъ го да я надува по особень начинъ, като му казалъ:

„Помни едно! Каквото и да поискашъ, ще го имашъ, щомъ надуешъ свирката тѣй, както те научихъ азъ. Но пази се добре отъ лихварина, защото той е